

Évközi 22. Vasárnap B

A tanítást váltsátok tettekre, ne csak hallgassátok, mert különben magatokat csaljátok meg. (Jak 1,22)

Olvasmány

Második Törvénykönyv 4,1-2.6-8

Mózes ezt a beszédet intézte a néphez: "És most halld, Izrael, azokat a parancsokat és törvényeket, amelyeknek megtartására tanítalak, hogy éljetez és bevonulva elfoglaljátok azt a földet, amelyet az Úr, atyáitok Istene ad nektek. Ahhoz, amit mondok, ne tegyetek hozzá semmit és ne is vegyetek el belőle, hanem tartsátok meg az Úr, a ti Istenetek parancsait, amelyeket adok nektek. Tartsátok szem előtt és kövessétek őket!

Így tesztet szert bölcsességre és okosságra azoknak a népeknek szemében, amelyek hallanak ezekről a törvényekről. Azt fogják mondani: Valóban bölcs és okos nép ez a nagy nemzet! Mert hát hol van olyan nagy nép, amelyhez istenei oly közel volnának, mint hozzánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá folyamodunk? És hol van még egy olyan nagy nép, amelyiknek oly tökéletes parancsai és szabályai volnának, mint ez az egész törvény, amelyet ma elétek tárok?"

Szentlecke

Jakab 1,17-18.21b-22.27

Testvéreim! Minden jó adomány és minden ajándék felülről van, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, és még árnyéka sincs a változásnak. Szabad akaratból hívott minket életre az igazság igéjével, hogy teremtményeinek mintegy az első termése legyünk.

Fogadjátok ezért tanulékony lélekkel a belétek oltott tanítást, amely képes megmenteni lelketeket. A tanítást váltsátok tettekre, ne csak hallgassátok, mert különben magatokat csaljátok meg.

Az Isten és az Atya szemében ez az igazi, tiszta vallásosság: meglátogatni nyomorukban az árvákat és az özvegyeket, és tisztának maradni a világtól.

Evangélium

Márk 7,1-8.14-15.21-23

Abban az időben: Összegyűltek Jézus köré a farizeusok, és néhány írástudó Jeruzsálemből. Látták, hogy egyik-másik tanítványa tisztátalan, vagyis mosatlan kézzel eszi a kenyeret. A farizeusok és általában a zsidók ugyanis nem esznek addig, amíg meg nem mossák a kezüket könyékig, így tartják meg az ősök hagyományait. És ha piacról jönnek, addig nem esznek, míg meg nem mosakszanak. S még sok más hagyományhoz is ragaszkodnak: így például a poharak, korsók, rézedények leöblítéséhez.

A farizeusok és írástudók tehát megkérdezték: "Miért nem követik tanítványaid az ősök hagyományait, miért étkeznek tisztátalan kézzel?" Ezt a választ adta nekik: "Képmutatók! Találóa jövendölt rólatok Izajás, amint írva van: 'Ez a nép ajkával tisztel engem, ám a szíve távol van tőlem. Hamisan tisztelnek, olyan tanokat tanítván, amelyek csak emberi parancsok.' Az Isten parancsait nem tartjátok meg, de az emberi hagyományokhoz ragaszkodtok." Majd ismét magához szólította a népet, és így szólt: "Hallgassatok rám mindnyájan, és értsétek meg: Kívülről semmi sem kerülhet be az emberbe, ami beszennyezhetné. Hanem ami belőle származik, az teszi az embert tisztátalanná. Mert belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, erköcstelenség, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, rosszindulat, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, kevélység, léhaság. Ez a sok rossz mind belülről származik, és tisztátalanná teszi az embert."

Elmékedés

A mai olvasmányok mottójának az engedelmességet választhatnánk. A parancsok csupán vak teljesítésével szemben az engedelenség nagyon cselekvő, találékony tevékenység. A mai olvasmányokban felismerhetjük a helyesen értelmezett engedelenség lényeges fokozatait.

– Első helyen áll a **hallás** készsége, mert Isten akaratára való odahallgatás nélkül nem lehet azt a gyakorlatban megvalósítani. Az 1. olvasmány a hallást hangsúlyozza: "Halld, Izrael ..." Az Ószövetség nagy alakjai, mint pl. Ábrahám, Noé, Mózes, a próféták, megpróbálták Isten szavához tartani magukat.

– A hallás az első lépés, de ez nem elég. A befogadott szó át kell, hogy hassa egész lényünket ahhoz, hogy eredményezzen bennünk valamit. A 2. olvasmány szerint **belénk kell plántálódnia**, gyökeret kell vernie életünkben. A szó, amely kívülről elér hozzánk, át kell hogy járja gondolkodásunkat, érzelmeinket és akaratunkat. Isten ígéje testet kell, hogy öltson bennünk. Két ismertető jele van ennek a folyamatnak, amelyeket Jakab megnevez a 2. olvasmányban: akkor hat át minket Isten ígéje, ha többé már nem befolyásolnak minket világi szempontok ("a világ minden szennyétől megőrizzzük magunkat") és ha embertársaink életét lehetővé tesszük, különösen a kilátástalanokét ("árvák és özvegyek").

– A hallgatást és ráhallgatást (1. és 2. olvasmány) a **tett** követi. A tett Isten iránti engedelmisségünk látható kifejeződése, de ugyancsak a félreértés forrása is. A parancsok és utasítások vak teljesítéseként értelmezett engedelmisség géppé alacsonyítja le az embert. Semmi köze sincs a valódi engedelmisséghez ennek a "parancs-az-parancs" szemléletnek. Jézus nagyon találóa fejezi ki ezt: olyan népről beszél, aki ajkával dicséri Istent, de szívével nem. A farizeusokat azonban nem lehet eleve hamissággal vádolni. Mert előírásaik és szokásaik abból a fáradozásból fakadtak, hogy a hitet és az életet összehangolják. Csak gyakran elfelejtkeztek az első két lépésről. Törvényhűségüknek kevés köze volt az Isten melletti szabad döntéshez. Holott éppen ennek a benső döntésnek kell megnyilvánulnia a külső cselekedetekben és rítusokban.

A szabadság nem szabadosság, nem gátlástalan mértéktelenség. Aki átlépi Isten benső törvényét, az látszólag a szabadságával él, de egyre inkább rendezetlen befolyások és vágyak rabjává válik, amelyek aláássák valódi szabadságát. Az az ember valóban szabad, és ezért engedelmes (az engedelmisség a hallásból fakad), aki megpróbál figyelmesen hallgatni Isten szavára, aki fontolóra veszi, mit kíván tőle Isten az adott helyzetben, és aztán véghez viszi, ami megéri konkrét válaszként a szívében.